Стояв жаркий літній день. Сонце пекло нещадно… Ні вітерця, ні хмаринки.

Двоє мандрівців ішли сірим курним шляхом. Навколо, скільки око сягало, слався безрадісний випалений степ, голий-голісінький, ані найменшого кущика не видко було, не те що дерева. Земля пашіла жаром, піт заливав очі; потомлені чоловіки ледве совали ногами.

— І не згадаю такої спеки на своєму віку,— каже один.

— Таж у липні завжди так, чого ти хочеш? — заперечив другий.— Ще й сонце над самісінькою головою.

— А й справді, вже обід. Хоч би який затінок знайти, перепочити трохи. Я вже геть знебувся.

— Я теж, тільки не віриться мені, що в цій пустелі є затінок.

Задихаючись, вибралися вони на високий пагорб, коли бачать — попереду розлога, глибока балка, а на дні її росте висока чинара. Ледве добрели мандрівці до чинари й попадали в холодку.

Довго лежали вони, сховані від сонця густим листям, і холодок поволі розвіяв утому. Чоловіки збадьорилися, пожвавішали.

— Як тут гарно! — промовив один.— Нікуди не хочеться йти звідси!..

— Твоя правда, друже мій. Перебудемо тут, поки сонце поверне на вечірній пруг, бо хтозна, чи трапиться ще затінок по дорозі.

Довгенько пролежали вони мовчки, втішаючись свіжістю. Аж ось один і каже:

— Знаєш, що я думаю?

— А що?

— Чинара — нікчемне дерево. Таке здорове, а плодів не дає!

— Справді! Височенний стовбур і могутнє гілля пропадають марно. Скільки ж то чудових солодких плодів могли б вони вигодувати!

— Авжеж! І живе чинара довго, а користі з неї — ніякої!

— Нікчемне дерево!

— Авжеж, нікчемне!

Почула те чинара й мовила до них:

— О безсоромні людні Ніжитесь у моєму затінку, в холодку, й кажете, що я нікчемна. Як то можна приймати все добре, що я вам даю, і ганити мене? Багато чого зазнала я на своєму віку, але такої невдячності ще не бачила.